

In de Eerste Kamer, no. 3

Onze gewaardeerde Kamervoorzitter Ankie Broekers-Knol weet de boel soms aardig op stang te jagen. Gaat ze in de NRC vertellen dat de senaat eigenlijk niet zoveel voorstelt! De lezer geschokt, de senatoren ook. 'Hoe heeft ze het hier dan die zeven jaar volgehouden?' moppert de wandelgang. Ik denk dat ik het weet. Kijk maar eens op de website van de eerste kamer, www.eerstekamer.nl. Er gaat geen week voorbij of de voorzitter ontvangt buitenlandse staatshoofden. Als die niet zelf komen, gaat ze de wereld om ons ergens te vertegenwoordigen. Voor haar is het een volle werkweek, terwijl de senatoren het allemaal met die ene dag moeten doen.

Die deeltijdbaan veroorzaakt trouwens ook de nodige verontwaardiging. Foei, senatoren hebben bijbanen. Nee, sorry, het lidmaatschap van de Eerste Kamer is juist een bijbaan. Voor een insider bijzonder om die ophef mee te maken. Alsof journalisten aan de buitenkant van het Huis hakken, waarna ze de splinters het publiek in laten dwarrelen. De realiteit is dat er binnenshuis hard wordt gewerkt. De debatten zijn vaak hoogstaand, bewindslieden sloven zich uit inhoudelijke antwoorden te geven. Voor mij is het alsof ik een HOVO-cursus volg, maar voor journalisten is het waarschijnlijk te tijdrovend.

Op 4 december hield ik mijn *maidenspeech*, de term voor de eerste keer dat een senator een plenaire inbreng heeft. Het ging over twee zaken. Om te beginnen over de nieuwe bevoegdheid voor burgermeesters om panden te sluiten waarin drugs worden gefabriceerd. Daar was ik kritisch op. We zitten in Nederland met ons drugsbeleid in een rare knoop. Is het niet handiger om eerst eens te kijken of we minder kunnen verbieden alvorens we de burgemeester tot een soort sheriff maken? Mijn tweede inbreng ging over de instelling van het Netherlands Commercial Court, een engelsprekende handelskamer bij de rechtbank van Amsterdam. Die blijkt nodig voor internationaal opererende bedrijven. Daar was ik erg voor; nu wijken die bedrijven uit naar het buitenland of naar arbitrage, waardoor het Nederlands recht, dat juist heel goed bekend staat, zich niet verder ontwikkelt.

Ik had me via veel leeswerk en handige contacten goed ingewerkt, maar daarnaast ontdekte ik ook het politiek spel. De PA's (persoonlijke assistenten) van ministers die je in het weekend bellen met de vraag wat je dinsdag gaat zeggen. Jij onthult niet alles, maar probeert er via hen achter te komen wat de andere partijen gaan inbrengen. Verder het spel van Kamerleden die achter jouw rug om een bondje sluiten of je juist ergens bij willen betrekken. Veel van geleerd.

Op 5 februari ben ik weer aan de beurt. Dan komt de nieuwe wet op de kansspelen aan bod, evenals de privatisering van het Holland Casino. Gokverslaving is daarbij het sleutelwoord. Ik heb er al nare verhalen over gehoord.

Een fijn nieuwjaar toegewenst! *Margo*